

Prológus

Még egy napot sem töltött el Wilmingtonban, és máris biztosan tudta, hogy soha az életben le nem telepedne egy ilyen városban. Mindenütt hemzsegetek a turisták, és a város mindenféle rendezési elv és terv nélkül, tessék-lássék módon terjeszkedett. A történelmi városközpontban ugyan sok verandás, oszlopos, míves faburkolatú, elegáns otthon állt, és a kertekben hatalmas magnóliafák terpeszkedtek, pontosan úgy, ahogy elképzelte, de kifelé haladva hamarosan sivár, egyszintes bevásárlóközpontokkal, vegyesboltokkal, gyorsétkezdékkal és autókereskedésekkel telítődött kerületek következtek. Az utcákat, különösen nyaranta, véget nem érő autóáradat lepte el.

A wilmingtoni Észak-karolinai Egyetem campusán mindazonáltal kellemesen meglepődött. Úgy képzelte, az egyetem területén csupa unalmas, a hatvanas és hetvenes években emelt, jellegtelen épületet talál majd. És valóban akadt belőlük néhány, különösen a campus szélén, de az egyetem központi területe olyan volt, akár egy kis oázis – a késő délutáni napfény megcsilant a Hoggard és a Kenan Hall csodaszép, György korabeli, téglahomlokzatos, portikusszal díszített épületein, amelyeket árnyas sétautak kötöttek össze egymással, és gondosan nyírt pázsitok szegélyeztek.

Az egyetem központi parkja is igazán elnyerte a tetszését. A közepén egy óratorony magasodott; emlékezett rá, hogy amikor először járt itt, milyen mély benyomást tett rá a torony mögötti tó vizében visszatükröződő óra képe, amelyről első pillantásra nem lehetett leolvasni a pontos időt. Most viszont tudta, ha nyitott tankönyvvel az ölében leül bárhová, hogy így tartsa

szemmel az embereket, a környéken sétáló, magukba mélyedt diákok egyikének sem fog feltűnni.

Késő szeptemberhez képest meleg volt az idő, a hallgatók sortban és ujjatlan trikóban ültek a fűvön mindenütt; annyi meztelen bőrfelület látszott, mintha strandon hevert volna az ember. Azon tanakodott magában, vajon a diákok így mennek-e be az órákra is. Voltaképp hasonlított rájuk: ő is azért jött ide, hogy megtudjon valami fontosat. Az elmúlt három napban háromszor is járt itt, de mindig túl nagy volt a nyüzsgés; tudta, hogy minél többen vannak, annál nagyobb az esélye annak, hogy valaki emlékezni fog rá, és ezt persze nem akarta. Azon morfondírozott, ne keressen-e egy elhagyatottabb helyet, aztán úgy döntött, semmi szükség rá. Amennyire meg tudta ítélni, senki-nek sem szúrta szemet.

Közel, nagyon közel járt már a céljához, de a legfontosabb most az volt, hogy türelmesen várakozzon. Mélyen beszívta a levegőt, aztán sokáig bent tartotta, mielőtt kifújta volna. Az egyik ösvényen megpillantott két diákot, akik a vállukra vetett hátizsákkal szemmel láthatóan egy előadásra ballagtak, de a téren sokkal többen voltak azok, akik már most a hétvége lázában égtek. Három-négy fős csoportokba verődve beszélgettek, és közben meg-meghúzták a vizesflakonjaikat, amelyekben – úgy sejtette – inkább valamilyen alkoholos ital volt, semmint víz. A pázson két Abercrombie-modell-hasonmás dobálgatta egymásnak a frizbit, a barátnőik közben a gyeper szélén beszélgettek. Aztán észrevett egy fiatal párt, hevesen vitakoztak valamin, a lány arca egészen kivörösödött. Látta, amint ellöki magától a fiút. Ezen elmosolyodott; értette, hogy miért dühös a lány, és az jutott az eszébe, milyen jó neki, amiért nem kell véka alá rejtenie az érzelmeit. Hátrébb, a civakodó pár mögött néhányan lábtengőztak a fűvön, a fiatalokra jellemző gondtalansággal, fesztelenül.

Arra gondolt, hogy a diákok többsége nyilván bulizni készül ma este, meg holnap is. Diákklubokban. Kocsmákban. Éjszakai bárókban. Mivel péntek délután alig vannak órák, sokuknál már

kezdetét is vette a hétvége. Amikor először szembesült ezzel, őszintén meglepődött; azt gondolta volna, hogy ilyen csillagászati tandíjak mellett a hallgatók inkább még több órát vesznek fel, még többet csüngenek a professzoraikon, semhogy a háromnapos hétvégéknek éljenek. Olybá tűnt, a rövidebb munkahét mind a tanároknak, mind a diákoknak megfelel. Persze manapság mindenki igyekszik mindent könnyedén venni. A lehető legkisebb energiabefektetéssel eredményt elérni. Levágni az utat, ha úgy tetszik.

Ó, igen, gondolta magában. A diákok itt éppen ezt tanulják meg. Azt, hogy a nehéz döntések elől térjenek ki, hogy szükségtelen a helyes úton járniuk, különösképp, ha az extra erőfeszítést igényel. Minek tanulni vagy a világot megváltani péntek délután, amikor ráadásul olyan szépen süt a nap?

Végigtekintett a parkban lévőkön, és azon gondolkodott, vajon izgatja-e őket egyáltalán, hogy milyen életük lesz. Cassie például ezt fontosnak tartotta. Az a lány folyton csak a jövőjét tervezgette. Nagyon tudta, hogy mit akar. Már tizenhét évesen pontos elképzelései voltak, de mintha kissé vonakodva mesélt volna róluk. A férfi akkoriban úgy látta, a lány a lelke mélyén nem bízott igazán sem magában, sem abban az öntudatosnak tűnő lényben, akinek a külvilág szemében látszani akart. Ugyan mi másért döntött volna végül úgy, ahogy?

Ő próbált segíteni neki. Hiszen afféle mintapolgár volt, szó szerint betartotta a törvényeket, rendszeresen bejelentkezett a rendőrségen, még a helyettes államügyész is felkereste. Akkoriban még hitt a társadalmat helyes útra terelő szabályokban. Ő is abban a naiv hitben élt, hogy a végén mindig a jó győzedelmeskedik, hogy a veszély mérsékelhető, és az események folyását a helyes mederben tarthatjuk. Hogy a szabályok betartása megóvja az embert a bajtól. Cassie is így vélekedett – végül is mindnyájunkat ebben a szellemben neveltek, nemdebár? Ugyan mi másért tanítottak volna erre bennünket a szüleink? Nézz alaposan körül, mielőtt lelépsz a járdáról. Sose szállj be egy idegen

autójába. Moss fogat. Egyél sok zöldséget. Mindig csatold be a biztonsági öved. És így tovább és így tovább. Megannyi szabály, ami megvéd bennünket, ha veszély fenyeget.

Aztán később a saját kárán tanulta meg, hogy a szabályok betartása sem mindig óvhat meg a rossztól. Azok ugyanis az általános érvényűek, nem egyéni helyzetekre szabottak; minket pedig kora gyermekkorunktól kezdve a szabályok követésére kondicionálnak, hogy vakon kövessük azokat. Hogy gondolkodás nélkül megbízzunk a rendszer működésében. Ez egyszerűbb is, mint hogy a nagy ritkán előforduló véletlenek miatt aggodjunk. Végeredményben tehát minnek előre izgulni a lehetséges következményeken, különösen ha péntek délután szépen süt a nap, és az ember gondtalanul átadhatja magát egy kis jóleső frizbizésnek?

Nincs kegyetlenebb tanítómester a tapasztalatnál. Két hosszú éven át épp eleget gyűjtött belőle, szinte másra sem tudott gondolni akkoriban. Kis híján belerokkant, de legalább kezdett tisztán látni. A lány is tudott a veszélyről. Ő legalábbis többször figyelmeztette rá. Aztán végül mégiscsak a szabályok követése mellett döntött, hiszen az az egyszerűbb.

Az órájára pillantott, és látta, elérkezett az idő. Becsukta a tankönyvet, felállt, és körülnézett, hogy nem keltett-e feltűnést. De senki sem figyelt fel rá. Elindult hát, és a hóna alatt szorongatott könyvvel átvágott a parkon. A zsebében ott lapult az előre megírt levél, ezért a kutatóközpont mellett felszerelt postaláda felé vette az irányt. Odaérve becsúsztatta a borítékot a nyílásba, aztán várt; pár perc elteltével látta, ahogy Serena hajszálpontosan, éppen időben tűnik fel az ajtóban.

Rengeteget tudott róla. Úgy tűnt, a Facebookon, a Twitteren, az Instagramon vagy a Snapchaten manapság minden fiatal kitergeti élete minden apró mozzanatát, hadd lássa ország-világ. Bárki megtudhatta, hogy mi a kedvenc ételük, ki a legjobb barátjuk, hogy mivel töltik a szabadidejüket. A lány egyik Facebook-posztjából már arról is tudott, hogy a következő va-

sárnap a szüleinél fog ebédelni a nővérével együtt, és ahogy most a lány nyomában haladt, akinek dús, sötétbarna sörényét olykor meg-meglíbbentette a szellő, újra meg kellett állapítania, hogy milyen gyönyörű. A mozdulataiból könnyed elegancia áradt, a fiúk arcára elismerő mosoly ült ki, ahogy elhaladt mellettük, bár ő ebből mit sem érzékelt, mert elmerült a társalgásban. Egy alacsony, kövérkés, szőke lány ment mellette, az egyik évfolyamtársa. Együtt jártak az egyik pedagógiai szemináriumra; tudta, hogy a lány általános iskolai tanárnak készül. Ő is terveket szövöget, éppúgy, mint annak idején Cassie.

Serena közelsége felvillanyozta, de azért tisztos távolságból követte. Két hosszú év alatt igencsak felajzottá vált. Serenának persze sejtelve sem volt róla, milyen közel jár hozzá, és hogy mi mindent tehetne vele. Még futólag sem pillantott hátra, de miért is tenné? Nem ismerte őt, így könnyedén beleolvadhatott a tömegbe...

Magában azon tanakodott, vajon Serena miről beszélgethet a szőkével. Talán a hétvégi terveiről? Elhadarja neki, hová szeretne menni, és ki mindenkit akar meglátogatni? A férfinak nagyon is konkrét tervei voltak: úgy döntött, ő is ott lesz azon a vasárnapi családi ebéden, még ha nem is hívta senki. Csak egy másik közeli és hasonlóképp kispolgári házból fogja őket figyelni, mint amilyen az övék. Az épület már vagy egy hónapja üresen állt, a tulajdonosok nem tudták fizetni a hitelt, ezért kilakoltatták őket, a házat azonban még nem hirdették meg eladásra. Bár a bejárati ajtón masszív lakat lógott, neki sikerült az egyik oldalablakon át minden feltűnés nélkül bejutnia. És már tudta, hogy a nagyobbik hálószobából épp Serenáék verandájára és konyhájába lehet látni. Vasárnap onnan fogja végignézni, ahogy ez az erős kötelékekkel rendelkező kis család nevetgélve és egymást ugratva megebédel a verandán.

Mindnyájukról tudott egyet s mást. A családfő, Felix Sanchez élete egy bevándorló megtestesült sikertörténete. A családi tulajdonban lévő éttermük falán ott díszelgett egy bekeretezett

újságcikk, amelyből sok minden kiderült: hogy kamaszként illegálisan érkezett meg az ígéret földjére, és hogy mosogatófiúként kezdte egy étteremben. Tizenöt évvel később, miután megkapta az amerikai állampolgárságot, már volt annyi összekuporgatott pénze, hogy az egyik városszéli bevásárlóközpontban – La Cocina de la Familia néven – megnyissa a saját éttermét, amelyben a felesége, Carmen receptjei alapján készültek az ételek. A kezdeti időkben az asszony főzött, ő meg elvégzett minden más teendőt. A vendéglő lassanként kibővült, és mára az egész város egyik legjobb mexikói éttermének tartották. Bár az alkalmazottak létszáma időközben több mint tizenöt főre nőtt, többségük a rokonság soraiból került ki, és ettől megmaradt a hely családi jellege. A mai napig mindkét szülő ott dolgozott, és heti három alkalommal Serena is besegített felszolgálóként, akárcsak korábban a nővére, Maria. Felix tagja volt a kereskedelmi kamarának és a Rotary Clubnak is, és a feleségével minden áldott vasárnap ott ült a Szűz Mária-templomban a reggeli hétórás misén, hiszen ő volt a templom diakónusa is. Carmenről kevesebbet sikerült megtudnia, mint a férjéről; róla csak annyi derült ki, hogy még mindig inkább spanyolul beszél, mert az angollal csak nehezen boldogul, és a férjéhez hasonlóan ő is rendkívül büszke a lányukra, Mariára, akinek a családból elsőként sikerült felsőfokú végzettséget szereznie.

Ami pedig Mariát illeti...

Vele még nem találkozott itt, Wilmingtonban. Néhány napra elutazott valahová egy jogászkonferenciára. Mindnyájuk közül róla tudott a legtöbbet. Régen, amikor a lány még Charlotte-ban élt, a férfi sokat találkozott vele. Rengeteget beszélgettek. Megpróbálta meggyőzni róla, hogy téved. Végül aztán a lány olyan mély sebet ejtett rajta, amelybe ő maga majdnem belerokkant, és amiért meggyűlölte őt.

Amikor Serena elbúcsúzott a barátnőjétől, és a parkoló felé vette az irányt, a férfi egyenesen továbbment. Nem akarta követni, tökéletesen kielégítette az a tudat, hogy vasárnap majd vi-

szontlátja az egész boldog kis családot. Különösképp Mariát. Ő talán még a húgánál is szebb volt, bár mindkettejük sötét szeme és jóformán hibátlan arca arról tanúskodott, hogy a gondviselés a születésükkor minden apró részletre odafigyelt. Elképzelte, ahogy ott ülnek egymás mellett az asztalnál; noha hét év volt köztük, bárki ikertestvéreknek nézhette volna őket. Pedig nagyon is különböztek egymástól. Serena a végtelékig barátságos volt, és közvetlen, Maria inkább kicsit tartózkodó és céltudatos, egyben kettejük közül a komolyabb és szorgalmasabb is. Mégis erős kötelék fűzte össze őket: nemcsak testvérek, de a legjobb barátok is voltak. A férfinak úgy tűnt, Serena talán örülne, ha őbenne is meglenne a nővére némely tulajdonsága, és alighanem fordítva is így állt a helyzet. Előre felizgatta ennek a hétvégének a gondolata, mert úgy sejtette, alighanem ez lesz az egyik utolsó alkalom, amelyet a család még a megszokott körülmények között, együtt tölthet. Látni akarta őket, tudni akarta, miként viselkednek egymással, mielőtt ebbe a bájos és boldog kis családi idillbe belecsap a mennykő... Mielőtt mindnyájukat hatalmába keríti a rettegés. Mielőtt az életük előbb apránként, aztán örvénylő gyorsasággal hullik atomjaira.

Ő maga határozott szándékkal érkezett ide. Egy céllal, ami néven is nevezhető.

És ez a név nem más, mint a bosszú.

Első fejezet

COLIN

Colin Hancock ott állt az étkezde mellékhelyiségében, a mosdókagyló fölé görnyedve, az ingét felhúzva, hogy jobban lássa a bőrén éktelenkedő ütésnyomot. Úgy hitte, hogy másnap reggel, amikor felébred, a zúzódás színe sötétbordóra vált. Épp csak megérintette az ujjja hegyével, de máris felszisszent, és bár tapasztalatból tudta, hogy a fájdalmat ideig-óráig képes az ember elfojtani magában, kíváncsi volt, vajon reggelre gyötrelem lesz-e minden lélegzetvétel.

Na de az arca...

Ez még gondot okozhat – nem neki, hanem másoknak. A diáktársai valószínűleg tágra nyílt szemmel, rémülten méregetik majd, összesúgnak a háta mögött, afelől azonban már voltak kétségei, lesz-e bármelyiküknek mersze megkérdezni tőle, hogy mi történt vele. Az egyetemen töltött első hetekben mindenki barátságosan fogadta, de kezdettől fogva látszott, hogy nem igazán tudják őt hová tenni, ezért inkább meg sem szólították. Nem mintha erre vágyott volna. Először is a csoporttársai java része legalább hat vagy hét évvel fiatalabb volt nála, ráadásul mind lány, és gyanította, hogy élettapasztalatban nem vehetik fel vele a versenyt. Előre tudta, hogy némi idő elteltével – ahogy az általában lenni szokott – ők is kialakítják majd róla a véleményüket. Őszintén szólva, nem akart emiatt aggódni.

Azt persze be kellett látnia, hogy most tényleg ijesztően fest. A bal szeme bedagadt, a jobb pedig vérbe borult. A homloka közepén felhasadt bőrt valamennyire ellátták, a sebösszehúzó és a

vérzéscsillapító megtette a hatását; a jobb pofacsontján éktelenkedő, ólomszínű zúzódás pedig úgy nézett ki, mint egy hatalmas anyajegy. Ehhez jött még a felrepedt és igencsak felduzzadt ajka. Ha azt akarja, hogy a szemináriumon a lányok egyáltalán oda tudjanak figyelni a tanárra, akkor sürgősen jégzsákokat kell tennie az arcára. De mindent csak szép sorjában; előbb muszáj lesz ennie valamit, mert farkaséhes, és tudta, a benzin is kifogyóban. Az utóbbi két napban alig evett valamit, és most leginkább egy gyors, hamar elkészülő – lehetőség szerint nem teljesen egészségtelen – kajára vágyott. Késő éjjelre azonban már szinte minden bezárt, úgyhogy kénytelen volt beérni egy út menti, berácsozott ablakú étkezdével; odabent a falon beázás nyomai éktelenkedtek, a linóleum több helyütt már felszakadt, és a bokszokat szigetelőszalaggal kellett megerősíteni, nehogy szétessenek. Egyetlen előnyös tulajdonsága azért akadt a helynek: amikor Colin belépett, és az egyik asztalhoz botorkált, a kutya se figyelt fel viharvert külsejére. Az olyan alakok, akik késő éjjel ilyesféle krimókba járnak, általában nem ütik az orrukát más dolgába. Amennyire meg tudta ítélni, a vevők fele épp azon igyekezett, hogy az egész esti piálás után valamennyire kijózanodjon, a többiek pedig valamivel kevésbé ittas állapotban ugyancsak ezen fáradoztak – nyilván nekik kell majd hazavezetniük.

Olyan hely volt ez, ahol nagyon hamar bajba keveredhet az ember. Miután Colin letért az útról, és begördült a kavicsos parkolóba, látta, hogy a nyomában Evan is befordul a kis Toyota Priusával. Meglepődött, mert azt hitte, a srác nem jön be utána, hanem egyszerűen továbbhajt. Persze lehet, hogy a várható veszélyeket illetően neki is hasonló gondolatai támadtak. Mert ha nem őt féltene, akkor biztos, hogy be nem tenné a lábát egy ilyen helyre, főleg ilyen kései órán. Evan rózsaszín ingében, skót kockás zoknijában, bőrmokaszinjában és akkurátusan elválasztott, szőke hajával finoman szólva is elütött a hely késő éjszakai közönségétől. Mondhatni, már a kocsija is úgy hathatott az alkoholmámorban révedező nehézfiúknak odakint parkoló pick-up-

jai között, mint valami neonreklám, azzal a felirattal: *Uraim, azért jöttem be, hogy valaki jól ellássa a bajomat.*

Colin megeresztette a csapat, és megmosta a kezét, mielőtt az arcához emelte volna. A víz jó hideg volt, épp olyan, amilyenre vágyott. Ahogy az arcához ért, mintha tűz égette volna a bőrét. A tengerészgyalogos, akivel megverekedett, sokkal nagyobbakat ütött, mint amit kinézett volna belőle – az övön aluli ütésekről nem is beszélve –, de hát ki láthatná ezt előre? A pasi magas volt és vékony, kopaszra nyírt fej, bozontos szemöldök... Nem kellett volna alábecsülnie – próbálta is most az eszébe vésni, hogy máskor erre ügyelnie kell. Mert ha nem, akkor a csoporttársait egész évre megrémíti, amitől a végén még elmegy a kedvük az egész egyetemtől. Még azt találják mondani az anyjuknak a telefonba: „Mama, az évfolyamunkon van egy ijesztő őrült, akinek csupa tetoválás a teste, az arca meg állandóan kére-zöldre van verve! Én meg pont mellette ülök az előadáson!”

Lerázta a vizet a kezéről. Amint kilépett a mosdóból, a sarkbokszban megpillantotta Evant. Ő persze gond nélkül be tudna illeszkedni az egyetemisták közé. Még most is kölyökképe volt, és ahogy közelített feléje, Colin azon morfondírozott, vajon a srácnak egy héten hányszor kell borotválkoznia.

– Jó sokáig oda voltál – mondta neki Evan, miközben a vele szemben lévő bokszba csúszott át. – Már azt hittem, felszívódtál.

Colin nagy nehezen beljebb araszolt a műanyag ülésen.
– Remélem, azért nem rezeltél be egyedül idekint.

– Haha, nagyon vicces.

– Kérdezni akarok tőled valamit.

– Ne kímélj!

– Egy héten hányszor borotválkozol?

Evan pislogott egyet. – Tíz percig dekkoltál abban a koszos vécében, és egész idő alatt ezen agyaltál?

– Nem, csak akkor jutott eszembe, amikor kiléptem az ajtón.

Evan értetlenül bámult Colinra. – Minden reggel megborotválkozom.

- És minek?
- Hogyhogy minek? Ugyanazért, amiért te is.
- Én nem szoktam minden reggel borotválkozni.
- De miért is beszélünk mi erről?
- Nos, csak kíváncsi voltam, megkérdeztelek, te meg válaszoltál – felelte Colin. Aztán Evan arckifejezésével mit sem törődve az asztalon heverő étlapokra pillantott. – Meggondoltad magad, mégis kérsz valamit?
- Eszem ágában sincs – felelte Evan a fejét ingatva.
- Szóval nem eszel egy falatot sem?
- Nem.
- Csak nem savtúltengésed van?
- Szó sincs róla. Csak szerintem ennek a kócerájnak a konyháját utoljára Reagan elnöksége idején látta a közegészségügyi ellenőr.
- Á, nem hiszem, hogy ilyen súlyos a helyzet.
- Láttad már a szakácsot?
- Colin a pult mögé, a tűzhely irányába pillantott. Amolyan igazi szakácsfigura volt: kövér hasán zsírfoltos kötény feszült, ápolatlan haja lófarcokba fogva csüngött a háta mögött, és mindkét alsókarját szinte teljesen teletetoválták.
- Tök jók a tetkói.
- Vajon ezen miért nem lepődöm meg?
- Miért? Ez az igazság.
- Na, persze. Te mindig megmondod az igazat. Épp ezért keveredsz mindig bajba.
- Ugyan mi baj van az igazsággal?
- Tudod, az emberek néha csöppet sem kíváncsiak az igazságra. Például amikor a barátnőd azt kérdezi, hogy az a cuki ruha nem kövéríti-e, akkor a helyes válasz az, hogy elragadóan néz ki a göncben.
- Nincs is barátnőm.
- Talán épp azért nincs, mert a legutóbbinak megmondtad,

hogy elég kövér, de egy szóval sem adtad a tudtára, hogy elragadó lenne.

– Nem is így volt.

– De azért érted, hogy hová akarok kilyukadni, ugye? Ha ki akarsz jönni az emberekkel, akkor néha... nem árt kicsit kozmetikázni az igazságot.

– Ugyan miért?

– Mert a normális emberek így viselkednek. Ettől működik a társadalom. Mi lenne, ha mindig mindenkinek jól megmondanád a véleményedet? Attól mindenki csak feszeng, vagy jól megsértődik. És nem árt, ha tudod, a munkáltatók különösen utálják az ilyesmit.

– Oké, értem.

– De nem hiszel nekem, igaz?

– Dehogynem.

– Csak épp füttyölsz rá.

– Szó sincs róla.

– Mert te inkább mégiscsak megmondod az igazat.

– Ahogy mondod.

– De hát miért?

– Mert rájöttem, hogy én már csak ilyen vagyok.

Evan egy pillanatra elgondolkodott. – Néha nekem is jól esne így tenni. Szeretnék egyszer alaposan beolvasni a főnökömnek, és füttyülni rá, hogy mi lesz a következménye.

– Megtehetnéd. Csak úgy döntöttél, hogy inkább mégsem mered.

– Mert kell a pénz.

– Ez csak kifogás.

– Meglehet. – Evan vállat vont. – De rájöttem, hogy én már csak ilyen vagyok. Megtanultam, hogy néha muszáj hazudni. Nézzünk egy példát. Ha azt mondtam volna neked, hogy amíg a mosdóban voltál, láttam, amint svábbogarak szaladgálnak az asztal alatt, mindjárt te is ugyanolyan gusztustalannak tartanád ezt a helyet, mint én.

– Ugye tudod, hogy nem muszáj itt maradnod? Egyedül is boldogulok.

– Na persze!

– Elég, ha magad miatt aggódsz, miattam nem kell. Meg különben is, elég későre jár. Nem arról volt szó, hogy Lilyvel Raleigh-ba mentek holnap?

– De, holnap korán reggel. Tizenegyre ott kell legyünk a szüleimnél, majd irány a templom, aztán együtt ebédelünk. De én, veled ellentétben, időben fel tudok majd kelni holnap reggel. Mondtam már, hogy pocsékul nézel ki?

– Kösz.

– Különösen a szemed.

– Holnapra már nem lesz ennyire bedagadva.

– A másíkról beszélek. Szerintem bevérzett. Vagy egyszerűen csak vámpír vagy.

– Én is észrevettem.

Evan hátradólt a műbőr ülésen, és széttárta a karját. – Kérek tőled egy szívességet, rendben? Ha lehet, ne mutatkozz még holnap a szomszédok előtt. Nem szeretném, ha azt hinnék, fel kellett pofoznom téged, hogy kiverjem belőled a lakbért, vagy ilyesmi. Rühellném, ha háziúrként rossz híreket keltenéd.

Colin elmosolyodott. Legalább tizenöt kilóval nehezebb volt Evannél, akit mindig azzal ugratott, hogy még az edzőterem környékére se megy, kivéve, ha könyvvizsgálatot kell tartani a tulajnál.

– Oké, ki sem teszem a lábam – egyezett bele Colin.

– Nagyszerű. Tudod, vigyáznom kell a jó híremre.

Abban a pillanatban odajött hozzájuk a pincérkisasszony, és egy tojásfehértől készült sonkás rántottát meg egy tál ragacsos kinézetű zabkását rakott le az asztalra. Colin maga elé húzta a tálát, és közben Evan csészéjére esett a pillantása.

– Te meg mit iszol?

– Forró citromos vizet.

- Komolyan?
- Már éjfél is elmúlt. Ha kávé iszom, egész éjjel nem tudok aludni.

Colin egy nagy kanál kását tömött a szájába, és lenyelte, mielőtt megszólalt. – Aha.

- Mi a fene? Semmi rosszmájú megjegyzés?
- Csak meglepődtem, hogy tartanak itt citromot.
- Én meg azon vagyok meglepve, hogy tojásfehérjéből csinálnak rántottát. Szerintem előtted még soha senki sem próbált itt egészséges ételt rendelni. – A vizespoharáért nyúlt. – Jut eszembe, és neked mik a holnapi terveid?

– Ki kell cserélnem a gyújtáskapcsolót a kocsiban. Indításakor rendetlenkedik. Aztán ha megvagyok, lenyírom a füvet, utána meg elballagok az edzőterembe.

- Nincs kedved velünk jönni?
- A vasárnapi ebéd nem az én műfajom.
- Nem is arra hívtalak. Ahogy kinézel, szerintem be sem engednének a klubházba. De meglátogathatnád a szüleidet Raleigh-ban. Vagy a nővéreidet. Úgyis útba esnek Chapel Hill felé menet.

- Nem.
- Csak gondoltam, megkérdezem.

Colin újra belekanalazott a kásába. – Ne kérdezd meg.

Evan hátradőlt. – Mellesleg egész jó mérközések voltak ma este. Az a bunyó, ami a tiéd után következett, óriási volt.

- Tényleg?
- Egy Johnny Reese nevű fickó már az első menetben letudta az ellenfelét. Úgy vágta a földhöz, mintha az csak két kiló volna, aztán pillanatok alatt fojtófogást alkalmazott, és kész, ennyi volt az egész. Az a pasi olyan fűrge, mint egy macska.
- Mit akarsz ezzel mondani?
- Csak azt, hogy ötször jobb nálad.
- Oké.

Evan türelmetlenül dobolni kezdett az asztalon az ujjával.

– Szóval... csak arra vagyok kíváncsi, mennyire voltál elégedett magaddal ma este.

– Mindegy, már vége.

Evan várt egy keveset, mielőtt újra megszólalt. – Igen, és?

– Kész, ennyi.

– Még mindig úgy gondolod, hogy jó úton jársz? Szóval... gondolom, érted, mire célzok.

Colin most a rántottába túrt bele a villájával. – Még mindig itt vagyok veled, nem igaz?

Fél órával később Colin ismét úton volt. Az utóbbi néhány órában baljós, sötét fellegek uralták az eget, amelyek végül csak megadták magukat, és az utat szakadó eső áztatta, az autót viharos szél lökdöste, és a zivatar monoton dobolásába időnként villámlás fénye és mennydörgés robaja vegyült. Evan pár perccel előtte távozott. Ahogy Colin kényelmesen befészkelte magát a hosszú évek munkájával összebarkácsolt Chevy Camaro vezetőülésébe, a gondolatai a barátjára terelődtek.

Evant gyerekkora óta ismerte. Amikor Colin még kisserác volt, a szülei nyárra mindig kibéreltek egy házat Wrightsville Beachen, Evanék családja meg épp a szomszédban lakott. Hosszú napokat töltöttek együtt a napsütötte, homokos parton, hol csak lófráltak céltalanul, máskor labdáztak, pecázni mentek, szörföztek, vagy bodyboardra hasalva lovagolták meg a hullámokat. Majd mindennap egy szobában aludtak valamelyikük házában, egészen addig, amíg Evan családja Chapel Hillbe nem költözött, és Colin élete el nem indult lefelé a lejtőn.

A tények meglehetősen elvitathatatlanok voltak: Colin a család legfiatalabb tagjaként látott napvilágot, és két nővérével olyan gazdag szülők gyermekeként cseperedett, akik szívesen bíztak mindent inkább a nevelőnőkre, és csöppet sem vágytak egy harmadik csöppségre. Kisgyerekként állandó hasgörcsök kínozták, aztán kamaszkorától fogva magán viselte a figyelem-

hiányos hiperaktivitás-zavar bélyegét, mert rendszeresen dührohamot kapott, képtelen volt bármire odafigyelni, vagy két percnél tovább egy helyben ülni. Az őrületbe kergette a szüleit, a nevelőnők sorra mondtak fel náluk, és az iskolában is állandó konfliktusban állt mind a tananyaggal, mind a környezetével. Harmadikban akadt egy nagyszerű tanár, akinek átmenetileg sikerült őt kissé lenyugtatnia, de aztán negyedik osztálytól kezdve megint minden tovább romlott. Az iskolaudvaron lépten-nyomon verekedést provokált, egy ponton a tanárok már azon voltak, hogy osztályismétlésre kényszerítik. Onnantól kezdve csak „nehéz esetként” tartották számon, és a szülei jobb híján úgy döntöttek, kiveszik a rendes iskolából, és katonai iskolába küldik, hátha a fegyelmezett, korlátok közé szorított életmód jót tesz neki. Az első ott töltött évről szörnyű emlékei vannak, de tavasszal onnan is eltanácsolták.

Aztán következett egy másik állam másik katonai iskolája. Az elkövetkezendő néhány évben mindenféle küzdősportban próbálta levezetni az energiáit – birkózott, bokszolt és dzsúdózott. A társain élte ki az agresszivitását, olykor túlon túl lelkesen, de csak azért, mert ilyenkor érezte jól magát. Csöppet sem érdekelték az osztályzatai vagy a fegyelem. Még ötször rúgták ki, hogy mindannyiszor újabb és újabb intézettel kísérletezve végre nagy nehezen elvégezze az iskolát. Egy dühös és agresszív fiatalemberként került ki a nagybetűs életbe, akinek az égvilágon semmi elképzelése sem volt a jövőjéről, és készítése sem, hogy valamiféle életcélra tűzzön ki maga elé. Azután visszaköltözött a szüleihez, és hét borzalmas esztendő következett. Sírhatott az anyja, amennyit csak akart, könyöröghetett neki az apja napestig, hogy próbáljon megváltozni, füttyült rájuk. A szülei rábeszéltek, hogy járjon el egy szakorvoshoz, de az sem tudta megakadályozni, hogy az örvény egyre mélyebbre rántsza a fiút, akinek mintha tudat alatt életcéljává vált volna az önpusztítás. Ezt nem ő fogalmazta meg így, hanem a pszichoterapeutája, de ma már ő is tudta, hogy a férfinak igaza volt. Ahányszor a szülei

kitették raleigh-i házukból, mindig a család tengerparti nyaralójába vonult, és ott várta ki, amíg eljött az alkalmas pillanat, hogy újra hazaköltözzön, és kezdődhessen minden előlről. Huszonöt évesen aztán még egy utolsó esélyt kapott az élettől, hogy megváltozzon. Mindenki várakozását felülmúlta, amikor így is tett. És most ott ült az egyetemen, és azt tervezte, hogy nyugdíjas-koráig általános iskolai tanárként tevékenykedik majd, és a pártfogásába vehet néhány gyereket. A legtöbb ember valószínűleg ezt teljesen értelmetlennek látta volna, nem úgy, mint ő.

Colin is látta a helyzet iróniáját – azt, hogy épp az iskola mellett köteleződik el, amit egész addigi életében roppantmód utált –, de hát mit volt mit tenni? Nem foglalkozott ezzel, mint ahogy általában a múlttal sem. Tudta, hogy ha Evan nem jegyzi meg, hogy meg kellene látogatnia a szüleit, most sem járnának efféle gondolatok a fejében. A barátja még most sem fogta föl, mennyire feldúlja őt meg a szüleit is, ha együtt vannak – különösképp, ha erre váratlanul, mindenféle előkészület nélkül kerül sor. Pontosan tudta, ha most hívatlanul betoppanna hozzájuk, csak ülnének a nappaliban, a kezüket tördelve, feszengve, és mindenféle érdektelen dologról beszélgetnének, miközben a múlt emléke afféle fojtogató, mérgező gázként telepedne rájuk. Érezné, mekkora csalódást okozott a szüleinek, minden apró gesztusuk, kimondott vagy kimondatlan szavuk ékes tanúbizonyságul szolgálna arra, miként is vélekednek róla. Ugyan mi szükség erre? Nem hiányzik ez sem neki, sem nekik. Az utóbbi három évben ügyelt arra, hogy ritkán, főként az ünnepek idején tegye tiszteletét a szüleinél, és egy-egy óránál ne maradjon tovább. Úgy tűnt, ez mindnyájuknak megfelelt.

Két nővére, Rebecca és Andrea párszor megpróbálta rábeszélni, hogy tegye rendbe a kapcsolatát a szüleivel, de őket is ugyanolyan határozottan állította le, mint ahogy az imént Evan-nal is tette. Hiszen a nővéreinek teljesen más volt a szüleikkel való viszonya. Mindkettejüket akarták, míg ő hét évvel később afféle nem várt gyermekként látta meg a napvilágot. Tudta, a nő-

vérei csak jót akarnak neki, de nem volt hármójukban szinte semmi közös. A lányok mindketten egyetemet végeztek, férjhez mentek, és gyerekeket szültek. Ugyanolyan jómódú környéken éltek, mint a szüleik, és hétvégén teniszezni jártak. Colin minél idősebb lett, annál inkább belátta, hogy ők döntöttek helyesen, és nálánál okosabban éltek az életüket. Persze egyikük sem volt „nehéz eset”.

Azt is tudta, hogy a szülei, akárcsak a nővérei, alapjában véve jó emberek. Hosszú éveket kellett a terápiára járnia, amíg végre megértette, hogy a hiba a saját készülékében van, nem a családtagokéban. Ma már nem hibáztatta őket a vele történekmért, sem pedig a tetteikért vagy a mulasztásaikért; eljutott odáig, hogy kivételesen türelmes szülők szerencsés gyermekeként tekintsen magára. Na és mi van akkor, ha nevelőnők gondjára bízva nőtt fel? És ki tehet arról, hogy a szülei végül mégiscsak bedobták a törülközőt, és katonai iskolába küldték? Amikor igazán szüksége volt rájuk, amikor más szülők már régen feladták volna, ők még mindig mellette álltak, és sosem adták fel a reményt, hogy a fiuknak egyszer talán sikerül egyenesbe hoznia az életét.

És éveken át túrték a kilengéseit. Az igencsak súlyos ballépéseit. Elviselték, hogy piál, kábítószereszik, és üvöltve szól nála a zene akár egész éjjel is; hogy ahányszor kitétték a lábukat ott-honról, ő bulit rendezett, ami után valódi csataterre vált a ház. Elviselték, hogy folyton kocsmái verekedésekbe keveredett, hogy többször letartóztatták. Akkor sem szóltak a hatóságoknak, amikor betört a nyaralójukba, és ott is mindent felforgatott és összetört. Maga sem tudja, hányszor tettek le érte óvadékot, és fizették ki helyette a jogi költségeket. Aztán három éve – amikor Colinra súlyos börtönbüntetés várt egy újabb wilmingtoni kocsmái verekedést követően – az apja a kapcsolatai révén elintézte, hogy végül mégis szabadon engedjék, és a bűnügyi nyilvántartásban se szerepeljen. Egy feltétellel: Colinnak ez az utolsó esélye. Feltételesen szabadlábra helyezték, és a büntetés letöltését csak úgy kerülhette el, ha négy hónapra bevonul indulatkezelési

tréningre az egyik arizonai intézetbe. Amikor onnan visszatért, a szülei hallani sem akartak róla, hogy velük lakjon. Ismét a nyaralóban kötött ki, amit azonban akkor már árultak. A megállapodás azt is előírta, hogy rendszeresen be kell jelentkeznie a wilmingtoni rendőrségen Pete Margolis nyomozónál. A férfi, akit Colin félholtra vert a kocsmában, történetesen régóta Margolis egyik legjobb informátora volt, de a verekedés miatt hosszú ideig nem számíthatott rá. A nyomozó egyik éppen aktuális, nagy port kavaró ügye emiatt vakvágányra futott. Nem csoda, ha Margolis szívből megutálta Colint. Ő már a bírósági tárgyaláson is ellenezte, hogy a fiút szabadon engedjék, de ahhoz mindenképp ragaszkodott, hogy akkor ellenőrizhesse, amikor csak jónak látja, mintha ő lenne a pártfogó felügyelője. Az alku azt is magában foglalta, hogy ha Colint még egyszer bármiért letartóztatják, akkor minden korábbi kihágása is bekerül a büntügyi nyilvántartásba, és automatikusan közel tízévnnyi börtönre ítélik.

Minden szigorú kikötése ellenére – még úgy is, hogy Margolis szemmel láthatóan alig várta az alkalmat, hogy a bilincset Colin csuklójára kattintsa – óriási engedménynek számított a megállapodás. Sőt egyenesen hihetetlennek, és csakis az apjának köszönhető, hogy ezt megúsza... még akkor is, ha az utóbbi időben beszélniük is nehezükre esett. Colint gyakorlatilag örökre kitiltották a szülei házából, bár az öreg ebben az egy kérdésben mintha engedékenyebbnek tűnt volna mostanában. A fiú talán éppen akkor kapta meg a végső lökést, hogy újragondolja az egész életét, amikor Arizonából hazatérve nem tehetette be a lábát egykori otthonába, és végig kellett néznie, ahogy vadidegének költöznek be a nyaralójukba. Szinte mindennap valamelyik raleigh-i haverja díványán aludt, és vég nélkül hányódott ide-oda. Apránként aztán megvilágosodott: vagy változtat az életén, vagy végképp összeomlik körülötte minden. A raleigh-i légkört nehezen viselte, az ottani haverjai éppolyan figurák voltak, mint ő maga. Mivel nem tehetett mást, visszament Wilmingtonba, és maga is meglepődött, amikor egyik reggel azon kapta

magát, hogy ott áll Evan ajtaja előtt. A barátja már évek óta, az Észak-karolinai Állami Egyetem elvégzésétől kezdve ott lakott, és őt is meglepte Colin váratlan felbukkanása. Bár elsőre óvatosan és szemmel láthatóan idegesen közeledett feléje, Evan mégiscsak a régi barátja volt, és minden további nélkül átmeneti ott-hont biztosított Colinnak.

Eltartott egy darabig, mire Evan ismét bízni tudott benne. Akkorra már mindketten a maguk útját járták. Evan természetét illetően leginkább Rebecára és Andreára hasonlított, ő is afféle felelősségteljes mintapolgár volt, és börtönt belülről még csak a filmekben látott. Könyvelőként és pénzügyi tervezőként kereste a kenyerét, és szakember lévén meglehetősen okosan bánt a pénzzel: vett magának egy házat, benne egy külön bejáratú földszinti apartmannal, amit bérbe adhatott. A mindenkori bérletből befolyó összeget pedig a hiteltörlesztésbe forgatta. Ez a lakás állt éppen üresen, amikor Colint odavetette a sorsa. Nem akart sokáig maradni, de amikor pultusként munkát kapott egy étteremben, végül ott ragadt. Három év elteltével még mindig a legjobb barátja volt a főbérlője.

Egyelőre nagyszerűen kijöttek egymással. A lakhatásért cserébe Colin nyírta a füvet és nyeste a bokrokat, illetve havonta fizette az igen méltányos bérleti díjat. Megvolt a saját, külön bejáratú birodalma a földszinti lakásban, de Evan is bármikor elérte. Mostanában pedig épp rá volt a legnagyobb szüksége. A barátja öltönyben-nyakkendőben járt munkába, ízlésesen berendezett otthonát példás rendben tartotta, és ha kimozdult valahová, egy este kettőnél több sört sosem ivott meg. Hihetetlenül kedves fickó volt, aki Colint minden hibájával együtt elfogadta. És talán csak a Jóisten tudta volna megmondani, milyen megfontolásból, de Evan őszintén hitt a barátjában. Colint ez kissé feszélyezte, mert úgy gondolta, nem érdemli meg.

Lilyt, Evan menyasszonyát nagyjából ugyanolyan fából faragták, mint a barátját. Bár a lány egy reklámügynökségnél dolgozott, és saját öröklakása volt a tengerparton – a szüleitől kapta

ajándékba –, elég sok időt töltött Evannél ahhoz, hogy Colin életében is fontos szerepet kapjon. Eltartott egy ideig, amíg a lány megszokta őt. Első találkozásuk alkalmával Colinnak még kiszőkített mohikánfrizurája volt, mindkét fülcimpájában fülbevaló fityegett, és a beszélgetésük arra a legutóbbi, Raleigh-ban történt kocsmai verekedésre szorítkozott, amelynek a végén Colin ellenfelét kórházba kellett szállítani. Kezdetben a lány fel nem foghatta, miképp barátkozhat Evan egy ilyen alakkal. Lily, aki Charleston úri közönsége előtt volt első bálozó, és a raleigh-i Meredith Magánegyetemen szerezte a diplomáját, mindig pedánsan és végtelenül udvariasan viselkedett, és olykor harminc éve divatos kifejezéseket használt. Colin azonban még soha életében nem látott ilyen lélegzetelállítóan gyönyörű lányt, így nem is csodálkozott azon, hogy Evan úgy leste Lily minden kívánságát, mint egy fülig szerelmes kiskamasz. Úgy tűnt, egy ilyen szépséges, kék szemű szőkeség, aki ráadásul egészen lágyan beszélt még olyankor is, ha feldühítették, aligha vesz tudomást egy Colin-féle alakról. És mégis felfigyelt rá. Akárcsak Evan, ő is fokozatosan hinni kezdett benne. Lily javasolta neki, hogy iratkozzon be két évvel ezelőtt egy fejlesztő felsőoktatási képzésre, és ugyancsak ő segített Colinnak esténként a tanulásban. És két esetben, amikor Colin felindultságában ismét elkövette volna azt a végzetes hibát, amely akár börtönbe is juttathatta volna, Lily és Evan ott volt mellette, hogy ezt megakadályozza. Colin őszintén megszerette a lányt emiatt, és nagyon szépnek találta Lily és Evan kapcsolatát is. Már régen elhatározta, hogy ha bárki bármi módon veszélyeztetné ezt a viszonyt, ő mindenképp közbelép, még akkor is, ha azzal élete végéig rács mögé kerül.

De egyszer minden jónak vége szakad. Vagy nem így szól a közmondás? Colin tudta, hogy az a kiegyensúlyozott élet, amit az elmúlt három évben élvezett, már nem tarthat sokáig. Ha másért nem, akkor azért, mert Lily és Evan már jegyben jártak, és tavaszra kitűzték az esküvő időpontját is. Ugyan mindketten

váltig állították, hogy Colin a házasságkötésük után is a földszinti lakásban maradhat, de ő tudta, hogy az előző hétvégén mintalakásokat nézegettek Wrightsville Beachnek azon a környékén, ahol egymást érik a Charlestonban megszokott, kétszintes, kétteraszos házak. Mindketten gyereket akartak, és mindketten egy jellegzetes, fehér léckerítéssel körülvett otthonról álmodoztak, Colin pedig biztosra vette, hogy a jelenlegi házat egy éven belül eladásra kínálják. És akkor ő megint magára marad. Noha pontosan tudta, nem várhatja el a barátaitól, hogy örökké őt istápolják, néha mégis azon tűnődött, Lily és Evan vajon tisztában van-e azzal, hogy az utóbbi néhány esztendőben milyen fontossá váltak az életében.

Elég, ha a ma estét említi példaként. Egy szóval sem kérte Evant, hogy kísérje el a mérkőzésére; magától jött. Mint ahogy arra sem kérte, hogy pesztrálja, amíg evett néhány falatot abban az étkezdében. De Evan talán megsejtette, hogy ha nincs ott vele, akkor az étterem helyett egy kocsmát választ, és evés helyett néhány röviditalal próbálja meg kiereszteni a gőzt. Noha az utóbbi időben pultosként kereste a kenyerét, a pult másik oldalán nem igazán találta a helyét.

Ahogy lehajtott az országútról, egy kanyargós, kisebb útra tért, amelyet kétoldalt kudzuindák fojtogató ölelésében növényterpentinfenyők és vöröstölgyek szegélyeztek. Nem az utat akarta így levágni, csak a közlekedési lámpák véget nem érő sorát akarta kikerülni. Még most is villámlott, és a fel-felvillanó fény ezüstbe vonta a felhőket, minden mást pedig éteri színekbe vont. Az eső és a szél is még jobban nekivadult, az ablaktörő lapátjai alig bírtak a lezúduló vízőzónnel, de Colin szerencsére jól ismerte az utat. Most is különösebb izgalom nélkül fordult rá a számos beláthatatlan kanyar egyikére. Aztán hirtelen, ösztönösen tövig nyomta a féket. Valamivel előtte, félig az úton, félig a földön, hunyorgó vészvillogókkal egy tetőcsomagtartós autó vesztegelt. A szakadó esőben tárva-nyitva állt a csomagtartója. Amint a Camaro hirtelen megállt, Colin érezte, ahogy a hátsó

kerekek kicsit kifarolnak, majd a gumik ismét fogást találtak az aszfalton. Átment az út túlsó oldalára, hogy jó nagy ívben kikerülje a lerobbant autót, és közben arra gondolt, hogy az illető keresve sem találhatott volna ennél rosszabb időt és helyet egy defektre. A vihartól egyrészt alig lehetett látni, másrészt az étteremben látott részeg alakok is ilyentájt indulnak haza. Már-már látta lelki szemei előtt, mi történne, ha az egyikük túl gyorsan venné be a kanyart, és egyenesen a veszteglő autó hátuljába csapódna.

Elég szar ügy, gondolta magában. Bárki láthatta volna, hogy ez bizony balesetveszélyes helyzet. Aztán nem értette, miért is morfondírozik ezen, hiszen ez nem az ő dolga. Miért kellene pont neki megmentenie egy idegent, ráadásul azt sem tudhatta, hogy valóban segíthetne-e neki. A saját kocsjához jól értett, de kizárólag azért, mert a Camaro még nálánál is öregebb volt; a mai autók motorjai viszont inkább egy számítógépre hasonlítottak. Meg aztán az autó sofőrje nyilván telefonon kért már segítséget.

Ahogy egészen lassan elgurult a lerobbant autó mellett, észrevette, hogy defektes a bal hátsó kereke, és hogy a nyitott csomagtartó mögött egy bőrig ázott, farmernadrágos nő áll rövid ujjú blúzban, és ügyetlenül megpróbálja kiráncigálni a pótkereket a csomagtartóból. Újabb villám lobbant, remegő fényében Colin megpillantotta a nő kétségbeesett, a lefolyt szemfestéktől maszatos arcát. Rájött, hogy a sötét hajkorona és a távol ülő szemek az egyik egyetemi diáktársára emlékeztetik. Csüggedten lehorgasztotta a fejét.

Egy lány? Miért pont egy lánynak kell bajba kerülnie itt, a világ végén? Egyre inkább úgy tűnt neki, hogy ez a lány ráadásul valóban a csoporttársa, és nem tehet úgy, mintha nem látná, hogy segítségre szorul. Épp ez hiányzott neki a legkevésbé, de hát mi más tehetne?

Nagyot sóhajtva az út szélére kanyarodott, kellő távolságot hagyva a két autó között. Bekapcsolta a vészvillogóját, aztán a

hátsó ülésről előkapta a dzsekijét. Addigra már úgy esett, mintha dézsából öntenék, úgyhogy amint kilépett a kocsiból, ronggyá ázott. Mintha a zuhanyrózsát egyenesen rászegezték volna. A hajába túrt, nagyot sóhajtott, aztán elindult a lerobbant autó felé, és közben azon töprengett, vajon mennyi ideig tart majd a kerékcseré, és mikor ér haza.

– Segíthetek? – kiáltott oda a lánynak.

Meglepte, amikor az nem válaszolt. Csak rémült képet vágott, elengedte a gumibroncsot, és lassan hátrálni kezdett.